

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Het kantongerecht dateerde uit de jaren zestig en was monumentaal te noemen. Opgetrokken uit betonnen platen, veel natuursteen, en glas en grote, kubieke meters gas opslurpende ruimtes. Vroeger was er nog een advocatenkamer geweest en een tweetal wachtruimten, maar de architect was niet berekend geweest op de groei van het rechterlijk apparaat en het wachten geschiedde nu in de gang.

De griffier verontschuldigde zich voor zijn weinig magistrale uitdossing. In slobbertrui en spijkerbroek kwam hij de namen van partijen en hun raadslieden noteren. Ze hadden met z'n allen een stief kwartiertje zitten wachten, maar het was waarachtig gezellig geweest. Hij had wel andere herinneringen. Met name als er maar een enkele wachtkamer beschikbaar was en alle partijen met hun advocaten voorafgaande aan de zitting in één ruimte doorbrachten, zoveel mogelijk het onderwerp van de zaak vermijndend en ongemakkelijke stiltes overbruggend met oeverloze kout over het weer of andere neutrale onderwerpen.

Nu was zijn vrouwelijke tegenpleitster ook wel eens bij hem thuis geweest en vriendelijk van karakter. In een daad van confraternele overdrijving had hij zelfs de pleitnotitie tevoren toegestuurd, al was het maar drie kwartier voor de zitting. Zijn cliënt, een artistieke dromer, was zo stom geweest om een eenmanszaak op zijn naam te zetten en vervolgens de bedrijfsvoering over te laten aan een ander. Die

ander had de wederpartij van vandaag aangenomen en ook weer – onregelmatig – ontslagen maar dat was allemaal aan zijn cliënt voorbijgegaan. Tot vandaag dan, want werknemster vorderde achterstallig loon met alle toeters en bellen.

Ze gingen naar binnen en namen op advies van de griffier de jassen mee naar binnen. De kantonrechter meende een ogenblik dat X zijn toga over zijn arm had en gaf te kennen, gelijk X al op een mededelingenbord beneden in de hal had gezien, dat de toga alleen bij enquêtes werd gewenst. Hij wees de rechter beleefd op zijn omissie.

X voerde verweer. Degene die zich als bedrijfsleider had voorgedaan was niet bevoegd geweest om personeel aan te nemen. Iets te gehaast lepelde hij zijn pleitnota op, die door de rechter, zo was zijn indruk na een paar vragen waarop het antwoord al in de pleitnota was gegeven,

maar zeer gedeeltelijk op waarde werd geschat. 'Om de drukkosten te drukken' antwoordde hij op een gegeven moment en alsof dat Nederlands nog niet te dol was voegde hij er aan toe, 'als ik me zo mag uitdrukken'. Hij ging er zenuwachtig van giechelen, maar de rechter gaf geen krimp en keek hem met glazige vissenogen, als ware hij een snoek die een stekelbaarsje op de korrel heeft, nietszeggend aan.

De advocate van de werknemster was het niet met hem eens en bij haar eenregelig verweer lachte ze heel lief naar de rechter. Die combinatie was dodelijk voor zijn cliënt. Zou u niet schikken, probeerde de rechter nog. Maar hij verklaarde manmoedig dat hij liever een vonnis had dat hij kon verhalen op de kwade genius.

De uitslag liet zich raden. ■

ik heb gelijk

en die lieve mevrouw hier krijgt het

